

РЕШЕНИЕ

№ 6061

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в закрито заседание на 04.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

като разгледа дело номер **10568** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294- чл.298 от АПК.

Образувано е по жалба на С. К. М. против действията на Кмета на р-н.“С.“-Столична община от 14.10.2020г, свързани с изпълнението на Заповед № РСР18-РД48-5/22.05.2018г., изразяващи се в запечатване и заключване на общинско жилище, находящо се в кв. Б., [улица].

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорените действия, тъй като били извършени при спряно изпълнение на Заповед № РСР18-РД48-5/22.05.2018г за изземване на жилището, както и били несъразмерни с преследваната цел.

Ответникът в съпроводително писмо сочи, че твърди недопустимост, евентуално неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, в настоящия му състав, след като съобрази становищата на страните ,като разгледа и обсъди доказателствата, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.296, ал.1 от АПК, изхожда от надлежна страна и е срещу годни за оспорване действия по принудително изпълнение, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Изпълнението е предприето от компетентен орган, тъй като предмет на настоящото производство е принудителното изпълнение на заповед за изземване на общинско жилище, издадена по реда на чл. 65, ал. 1 от Закона за общинската собственост, компетентен орган е издателят на заповедта, т.е. кмета на СО, район С., съгласно чл. 271, ал. 1, т. 1 от АПК.

Обжалваните действия по принудително изпълнение са предприети в

изпълнение на влязлата в сила заповед № РСР18-РД48-5 от 22.05.2018г. Цитираната заповед е била предмет на съдебен контрол по адм.д. 5968/ 2018г на АССГ, 28 състав по което е постановено решение с което е отхвърлена жалбата на С. К. М. като неоснователна, оставено в сила със съдебно решение от 10.12.2019г по адм.д. № 4447/ 2019г на ВАС, II отд.

На основание влязлата в сила Заповед № РСР18- РД 48-5 от 22.05.2018г на Кмета на СО-район "С." е предприето на 14.10.2020г запечатване и заключване на общинско жилище, находящо се в кв. Б., [улица]. Запечатването и заключването като резултат е именно ограничаване на възможността за достъп, което съвпада с нареждането да се из земе общинския имот, съставляващо предмет на изпълнението. Касае се за фактическо действие по запечатване на обекта, което е обект на защита по см. на чл.294 и сл. от АПК. Налице е именно фактическо действие, като с оглед преценка на основателността на искането съдът следва да установи дали същото е законосъобразно.

В случая към датата на запечатването и заключването на общинското жилище - 14.10.2020г., процесната посочена по-горе заповед е влязла в законна сила, същата е стабилен административен акт. Неоснователни и неотговарящи на доказателствата са твърденията в жалбата, че изпълнението на заповедта е спряно с определение № 6272 от 21.08.2020г по адм. д. № 8210/ 2020г на АССГ, 23 състав. Със същото е постановено спиране изпълнението на писмо изх. № РСР28-ГР94-992/ 13.08.2020г , представляващо покана за изпълнение на влязлата с сила заповед № РСР18-РД48-5 от 22.05.2018г.

За да се определи едно фактическо действие като незаконосъобразно, то следва да не почива на административен акт или на закона. В случая действието по запечатване и заключване на обекта се основава на влязлата в законна сила Заповед от 22.05.2018г. Към момента на запечатване на имота, изпълнението по силата на влязлата в сила заповед е възможно по арг. от чл.268 т.1 АПК. Във връзка с твърденията, че горе цитираното определение по адм.д. 8210/ 2020г спира изпълнението на заповедта, следва да се отбележи, че поканата за доброволно изпълнение /ПДИ/, чието изпълнение е спряно, не е правопораждащ изпълняемото задължение акт, нито основание за образуване на изпълнително производство. С отправянето на ПДИ не се засягат пряко правата и интересите на длъжника – тя не представлява действие по принудително изпълнение, а само негова предпоставка, елемент от фактическия състав на изпълнителното производство. Поканата не поражда едностранно изменение на правоотношенията между вискателя и длъжника по повод изпълнението на възникналото от изпълнителното основание право. При последващо предприети действия по принудително изпълнение длъжникът би могъл да се защити чрез оспорването на всяко конкретно изпълнително действие, засягащо правата му.

На следващо място, неуведомяването на ДСП по местоживеенето на децата съобразно чл.15 от ЗЗДг не е съществен порок в процедурата, засягащ оспорените действия до степен да е невъзможно те да породят целените последици. Следва да се посочи, че нарушенията на материалния закон поначало не засягат валидността на извършените действия, а нищожни на това основание биха могли да бъдат само тези, които изцяло са лишени от законова опора или са издаден при грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи, или когато правните последици от акта са нетърпими от правовия ред. В конкретният случай не са налице

такива несъответствия с материалноправни разпоредби, че последиците от изпълнението да са правно нетърпими, още повече, че като адресат на заповедта е посочено пълнолетно лице С. К. М., не и ненавършили пълнолетие деца, поради което и за органът по изпълнението е невъзможно предварително да бъде запознат с факта обитаване ли се имота и от деца.

Неоснователно е и възражението, че поради това, че към момента на запечатването и заключването на имота липсва дадено разрешение от съдия от Административен съд по реда на чл. 272, ал. 2 от АПК за влизане или оставане в жилище без съгласие на обитателя, това води до незаконосъобразност на оспорените действия. Това е така, тъй като разрешението по чл. 272, ал. 2 АПК, е самостоятелно производство, което не е задължително и не е предпоставка за развитие на производството по принудително изпълнение на влязлата в сила заповед, съответно редът за защита е самостоятелен, и в този смисъл възражението е неотносимо към предмета на настоящото съдебно производство, още повече, че липсва изрично дадено несъгласие от обитателите преди да се пристъпи към изпълнението, за влизане или оставане в жилището, което е една от предпоставките по чл.272, ал.2 от АПК за издаване на разрешението.

С оглед горните мотиви, оспорените действия са законосъобразни, като жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 298 от АПК, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. К. М. против действията на Кмета на р-н.“С.“-Столична община от 14.10.2020г, свързани с изпълнението на Заповед № РСР18-РД48-5/22.05.2018г., изразяващи се в запечатване и заключване на общинско жилище, находящо се в кв. Б., [улица].

ОСЪЖДА С. К. М. да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.298 ал.4 АПК.

СЪДИЯ: